

Tostas už Gvadalupe

Straipsnyje, publikuotame ispanų mėnraštyje Mundo Cristiano, Isabel Sanchez Serrano priartina palaimintosios Gvadalupe's gyvenimą ir žinią.

2019-05-16

„Viešpats iš mūsų reikalauja visko ir už tai siūlo tikrąjį gyvenimą, laimę, kuriai esame sukurti“. Apie tai mums sako Popiežius Pranciškus apaštališkajame paraginame Gaudete et exsultate ir mes... negalime tuo patikėti! kažkas viduje mums

šnabžda, kad šiame sakinyje yra paslėptas triukas, kad tai - lyg pirkti katę maiše: iškeisti savo gaivinančią ir atvirą laisvę į kitokią, supančiotą ir nebrandžią laisvę; savo gyvą, pulsuojančią laimės troškimą į sustabarėjusią, „dangišką“ ir tolimą laimę. Kyla reiklaus Dievo baimė ir abejonė dėl tokios aukštos laimės siekimo: daugiau traukia pakaitalai.

Ir staiga... Gvadalupe! Susiduriame su istorija tikros moters, kuri su Dievu kelia taurę už gyvenimą, juokdamasi balsu. O taurėje rasi viską: dideles svajones, tvirtą draugystę, tyrą meilę, profesinius projektus ir sėkmę, ligą, skausmą, suklupimus, pralaimėjimus ir pergales. Viskas paaukota Dievui; viskas išgyventa su Juo ir dėl Jo. Viskas metabolizavosi į užkrečiamą ramybę ir džiaugsmą, pro kraštus išsiliejančią meilę, į švytintį šviesulį.

Šventoji Dvasia norėjo, kad ši Opus Dei tikinčioji, paprasta moteris, savo epochos pionierė, nors ir nepastebėta, būtų iškelta į altorių garbę. Pirmame šio XXI a. ketvirtyje, kupiname netikrumo ir grėsmių, Bažnyčia siūlo mums kaip pavyzdį ir draugę „laimės skirstytoją“.

Gvadalupė Ortiz de Landazuri yra viena iš nepastebėtųjų šventųjų, pašauktų pakeisti istorijos tėkmę, pradedant galbūt nuo mūsų asmeninės, jei tik leisimės būti paveikti jos keliavimo šiuo pasauliu - kurį aistringai mylėjo - stiliumi, ir trokšti Dangaus.

Gvadalupės gyvenimas buvo kupinas spindinčios laimės, nors ir pasitaikė tamsių kančios ir skausmo tonų.

Nuo tada, kai Gvadalupė atrado savo pašaukimą ir nusprendė savo gyvenimą visiškai atiduoti Dievui, pro kiekvienos dienos įvykius prasiskverbia džiaugsmas ir

pasitikėjimas, kurie kelia nuostabą. Tai, kas dažniausiai yra našta ir kelia nusivylimą, jai tampa galimybe artėti prie Dievo ir peržengti savo ribotumą.

Laiškuose šv. Josemariai rašė apie pralaimėtus mažus kasdienio gyvenimo mūšius, apie sunkumų geluonį, apie iš pirmo žvilgsnio neįveikiamas kliūtis, netvarką, savo paties ribotumus, finansinių išteklių trūkumą pokario metu... Pripažįsta visus tuos sunkumus, bet neleidžia jiems savęs prislėgti, nei sau dėl jų prarasti ramybę. Tiesiog meldžiasi, daro tai, kas jos rankose ir laiškus užbaigia įprastiniu „ir esu tokia laiminga!“ (Laiškai šv. Josemaria, nuo 1946 m. liepos 28 iki 1947 m. sausio 19 d.).

Logiška, kad klaustume, šiek tiek priblokšti: negi šventųjų atžvilgiu traukos dėsnis neveikia? Žinoma, veikia. Visi jie kentėjo, kovojo,

nusivylė ir pavargo, galbūt parpuolė, tačiau visada atsikėlė, kadangi pripažino daug didesnę jėgą: suvokimą, kad esi mylimas Dievo vaikas. „Tokiam nuolatiniam kasdieniam žengimui į priekį - sako Popiežius Pranciškus - regiu kovojančios Bažnyčios šventumą. Labai dažnai toks šventumas „kaimynystėje“, tarp tų, kurie gyvena šalimais mūsų bei atspindi Dievo artumą“. Gvadalupė puikiai įkūnija šią įžvalgą. Moka pradėti iš naujo ir toliau tęsti žygį su plačia šypsena, nes jos orumas remiasi jos giliausia tapatybe: Dievo dukters tapatybe. Dievas yra jos variklis ir jos tikslas. Jis jai suteikė tvirto pasitikėjimo ir vidinės stiprybės, net jei pati save laikytų „nelaime“.

Gvadalupė ne tik mato Dievą ir bendrauja su Juo savyje, bet geba atrasti Jį ir kituose. Žvelgimas į kitus kaip į Dievo vaikus leidžia jai juos mylėti nepaisant visų skirtumų, visų

trūkumų, visų klaidų ar paslėpto
pykčio... Tokią ją matome Meksikoje.
Šeštojo dešimtmečio bėgyje
Gvadalupė nuoširdžiai domisi kitais,
užmezga draugystę su universiteto
studentėmis, jau ištekėjusiomis
poniomis, kaimo moterimis ir
tarnaitėmis. Mokosi iš kitų, tuo pačiu
- juos praturtina. Kartą jai pranešė,
kad jauna ispanų kilmės moteris
norėtų su ja susipažinti. Gvadalupė
pasirengia rūpestingai ją priimti; bet
kai sužino jos vardą, sustingsta.
Kalbama apie Ernestiną de
Champourcin, išeivę poetę, kurios
vyras priklausė Respublikos
prezidento, atsakingo už Gvadalupės
tėvo mirtį, aplinkai. Gvadalupė
akimirką dvejoja ir nusprendžia
trumpam užsukti į namuose esančią
koplyčią: klūpodama priešais
Tabernakulį suvokia, kad toji taip pat
Dievo dukra, ir to gana. Oriai
nusileidžia laiptais ir priima poetę su
nuoširdžiu svetingumu. Prasidėjo
tvirta draugystė. Dievas „traukė“

Gvadalupę į viršų, praplėtė jos širdį,
taip kad sunkumai jos netrukdė.
Juokėsi ir ėjo pirmyn, palikdama
viską savo vietoj.

Būsimą palaimintoji universitete
studijavo chemiją. Nebuvo iš tų,
kuriuos tenkino „išlaikyti ir pamiršti“
principas, mokėjo surasti laiko, kad
išmokyti ką nors daugiau. Turėjo
planų, vilčių ir svajonių. Jų buvo
daug ir įvairių, bet juos rezgė ne
viena, o kartu su Dievu, kuriuo
norėjo sekti ir kuriam norėjo
tarnauti. Ji, visų pirma, buvo
apaštalė, todėl prie savo planų
nebuvo prisirišusi, nelaikė jų savo
asmeninės laimės pamatu. Jėga, kuri
traukė ją į viršų, darė įtaką visiems
jos gyvenimo aspektams. Su savo
draugais ir pažįstamais su tuo pačiu
džiaugsmu dalinosi savo mokslinių
tyrimų rezultatais, kaip ir
naujausiomis žiniomis apie kaimo
darbininkų, su kuriomis dirbo
Meksikoje, pasiekimus, nes buvo

įsitikinusi, kad tikroji gyvenimo didybė slypi to, kam Dievas kviečia kiekvienu metu, vykdyt: kiekvieną akimirką suprasti ir įgyvendinti Dievo ir artimo meilę. Visa kita, sėkmė ir nesėkmė, būti čia ar vykti kitur - antraeiliai dalykai. Svarbu eiti nuo vieno prie kito „taip“ iki pat galo. Todėl galėjo užrašyti, kai jos liga pasidarė sunkesnė: „Priimu mirtį, gyvenimą, tai kas bus. Džiaugiuosi, nes greitai eisiu pas Tave, bet priimsiu viską, jeigu teks dar pasilikti tarnauti... kaip Tu nori“ (pagal Marijos Angustias Burgos liudijimą).

Gvadalupė buvo Dievo suviliota moteris, kaip ir daugybės kitų šventųjų bei pranašų. Kadangi ji sekė Viešpačiu, jos širdyje tilpo visos meilės, jos džiaugsmas liejosi per kraštus, o daugelio ją supančių žmonių širdyse gimė didelės svajonės.

Viskas prasidėjo vieną 1944 m. sekmadienį, vienoje iš Madrido bažnyčių. Mišių metu pradėjo įsivaizduoti savo būsimas vestuves šioje vietoje. Pamatė save artėjančią prie altoriaus centrine nava, apsirengusi vestuvių suknele. Paskendusi šiose mintyse pajuto, kad Dievas jos prašė daugiau. Išėjo, norėdama pasikalbėti su koku nors kunigu. Sutiko draugą, kuris paminėjo jai apie kunigą Josemarią Escrivą de Balaguer, su kuriuo ji netrukus susipažino. Per jų susitikimą, kaip pati pasakojo, jai tarsi „žvynai nuo akių nukrito“ ir ji pradėjo svajoti - Dievo svajonėmis. Suprato, kad Viešpats jos paprašė „truputį daugiau“, tam kad pats jai dovanotų daug daugiau: paprašęs visiško širdies atsidavimo tampančiam Opus Dei numerare, apšvietė jos gyvenimą, suteikė jam prasmės ir vaisingumo (plg. Fernando Ocariz, Šventumas - ne kliūtis svajonėms, bet

jų kulminacija). Nuo dabar turėjo misiją!

Reikia pripažinti, kad Dievo svajonės nenustoja stebinti. Mūsiškės, net ir labiausiai ambicingos, neįstengia sukurti tos sudėtingos žmonių ir įvykių paveikslo visumos, kuria Dievas tiek kartų pasinaudoja, kad darytų kasdienius stebuklus. Dievas pasinaudojo šv. Josemaria, kad daug žmonių jį surastų savo kasdieniame gyvenime, darbe, šeimoje. Tarp jų yra Gvadalupe, kuri, savo ruožtu, daugeliui kitų padėjo svajoti apie Dievą. Ne tik savo draugams, giminaičiams ir kaimynams, bet ir mums šiandien. Popiežius Benediktas XVI savo pontifikato pradžioje pasakė, kad „esame supami, vadovaujami bei vedami Dievo bičiulių. Mane saugo, remia ir palaiko visi Dievo šventieji“.

Šiandien Gvadalupei Ortiz de Landazuri, drąsiai ir ryžtingai

krikščionei, skiriame šį tostą, kad jos beatifikacija mums duotų šviesos pamatyti, kad kiekvienas iš mūsų yra Dievo svajonė, ir stiprybės, kad be išlygų priimtume pasiūlymą, kurį gauname iš Dievo: gyvenimo pilnatvę ir milžinišką laimę. Gaudete et exsultate!

Straipsnio autorė, Isabel Sánchez Serrano yra Asesorijos (Opus Dei pastoracinės vadovybės patariamąjo organo, sudaryto iš moterų) centrinė sekretorė.

Mundo Cristiano

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/tostas-uz-gvadalupe/](https://opusdei.org/lt-lt/article/tostas-uz-gvadalupe/)
(2026-03-16)